

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.242 van 25 april 1996
in de zaak A. 66.787/VII-13.561.**

In zake : Jean NIJS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van LIMBURG.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat E. BREWAEYS op 11 december 1995 namens Jean NIJS heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 22 november 1995 waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van Meeuwen-Gruitrode van 24 februari 1994 tot weigering van de milieuvergunning om in die gemeente, ter plaatse Plockroy, een stal voor 500 mestvarkens met bijhorende opslag van 1.575 m³ mest te exploiteren, niet wordt ingewilligd en de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 maart 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris V. LEEMANS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij op dezelfde lokatie een bedrijf met 43.000 slachtkippen en 50 runderen uitbaat; dat met haar besluit van 20 juli 1994 de bestendige deputatie het beroep van de verzoekende partij een eerste maal had verworpen; dat de tenuitvoerlegging van die beslissing werd geschorst met het arrest nr. 50.156 van 10 november 1994, waarna ze is vernietigd bij arrest nr. 54.268 van 4 juli 1995 omdat de weigering was gesteund op een "socio-economische norm" waarvan de geldingsduur was verstreken; dat de bestendige deputatie het vernietigingsarrest op 9 augustus 1995 aan onder meer de verzoekende partij heeft betekend samen met de mededeling dat een nieuwe termijn van 4 maanden inging waarbinnen de bestendige deputatie volgens de geldende procedureregeling opnieuw uitspraak

zou doen; dat zij met brieven van 21 augustus 1995 aan het bestuur Milieuvergunningen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, aan de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) en aan de v.z.w. LISEC, studiecentrum voor ecologie en bosbouw, om een nieuw advies m.b.t. het beroep heeft verzocht; dat zij met het bestreden besluit van 22 november 1995 het beroep opnieuw heeft verworpen en de milieuvergunning geweigerd omdat :

- 1) de gemeente Meeuwen-Gruitrode "behoort tot die welke zijn opgesomd in artikel 26 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1992 tot uitvoering van sommige artikelen van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, m.n. gemeenten met mestoverschotten (...)" ;
- 2) "door de inplanting van de nieuwe stal in een gemeente die reeds te kampen heeft met een mestoverschot de milieulast ten gevolge van de ammoniakemissies nog zal stijgen; dat zulke stijging niet meer kan worden aanvaard gelet op de biologisch waardevolle en voor ammoniakemissies gevoelige biotopen in de omgeving (Abeek en Turfven) (...)" ;
- 3) de "bijkomende adviezen van de deskundige Milieu, de VLM en het LISEC in verband met de overproductie van mest en de ammoniakemissie in de gemeente" worden bijgetreden, adviezen die exhaustief worden aangehaald;
- 4) geurhinder mogelijk is "van niet enkel de reeds bestaande stallen (43.000 slachtkuikens en 50 runderen) maar ook van de nieuwe stal die slechts op veertig meter van de bestaande stallen gepland is (...) en blijkt dat de afstand van het perceel waarop de inplanting is voorzien tot de nabijgelegen vreemde

woning en het nabijgelegen landelijk woongebied respectievelijk slechts dertig meter en nul meter (aangrenzend) bedraagt (...)"

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij aanvoert wat volgt :

"1. Reeds in het arrest nr. 50.156 van 10 november 1994, waarbij de schorsing werd bevolen van het besluit van de verwerende partij van 20 juli 1994 houdende weigering van de milieuvergunning, oordeelde uw Raad dat deze weigering voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhield. Uit het gezage van gewijsde van dit schorsingsarrest vloeit automatisch voort dat zulks vandaag, meer dan een jaar later, nog steeds het geval is.

2. Wanneer de wet- of de decreetgever aan de overheid de verplichting oplegt om binnen een bepaalde termijn over een aanvraag te beschikken, en de miskenning van die verplichting sanctioneert door het systeem van de stilzwijgende vergunning, moet men er van uitgaan dat de vergunningsaanvrager, na het verstrijken van die termijn, van rechtswege een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat. De dwingende beslissingstermijn werd immers in het leven geroepen ten voordele van die aanvrager.

Er anders over beslissen zou voor gevolg hebben dat de overheid, die over de aanvraag te beschikken heeft, door het nemen van een onwettige beslissing - en dus door een onrechtmatige daad - de wettelijke of decretale termijn, binnen dewelke de rechtsonderhorige een definitieve beslissing over zijn aanvraag diende te verkrijgen, zou kunnen verlengen.

Men kan niet voorhouden dat dergelijk nadeel enkel voortvloeit uit de duur van een annulatieprocedure bij Uw Raad.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet immers niet noodzakelijk uit de bestreden beslissing

zelf voortvloeien, het volstaat dat het mede wordt bepaald door de bestreden beslissing, maar ook het gevolg is van andere omstandigheden (RvSt. nr. 51.964, 2 maart 1995, VT4 limited).

3. Wanneer de Raad van State na een langdurige annulatieprocedure de onwettige weigeringsbeslissing zal vernietigen, valt te vrezen dat verzoeker, ingevolge de in het kader van het door de Vlaamse Regering aangekondigde en goedgekeurde mestactieplan, en de daaruit voortvloeiende verstrengde wijziging van de milieuwetgeving en -reglementering, niet zomaar opnieuw in dezelfde voorwaarden een vergunning zal kunnen aanvragen en verkrijgen (cfr. RvSt. nr. 51.202, 19 januari 1995, Boogaerts)."

Overwegende, wat het ingeroepen schorsings-arrest nr. 50.156 van 10 november 1994 betreft, dat dit arrest als moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangehouden de mogelijkheid dat de bouwvergunning voor de desbetreffende stallen met toepassing van artikel 5, § 1, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 zou vervallen op de dag dat de milieuvergunning in laatste aanleg van de administratieve procedure wordt geweigerd, alsmede het risico dat de aanvrager die na afloop van de langdurige annulatieprocedure een nieuwe bouwvergunning moet aanvragen, deze geweigerd ziet wegens de inmiddels gewijzigde opvattingen inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening in een voor hem negatieve zin; dat inmiddels, zoals de verwerende partij in de nota doet opmerken en ter zitting door de verzoekende partij is bevestigd, de stallen zijn gebouwd; dat het argument m.b.t. de bouwvergunning niet meer kan worden aangehouden;

Overwegende dat het tweede argument, te weten dat de verzoekende partij op grond van de artikelen 23 en 25 van het milieuvergunningsdecreet over een z.g. stilzwijgende vergunning zou beschikken nu op de dag van het bestreden besluit de termijn van vier maanden om over het beroep uitspraak te doen, verstreken was, zodat de bestendige deputatie, door opnieuw over het beroep te beschikken en de vergunning te weigeren,

een onrechtmatige daad heeft gesteld waardoor de verzoekende partij "van rechtswege een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat", evenmin kan worden aangehouden; dat, aangenomen dat de stelling m.b.t. de stilzwijgende vergunning zou opgaan, het bestreden besluit op zich nog niet het moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt; dat met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen concrete gegevens verstrekt over de ernst en de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel voortvloeiend uit de beslissing waarbij haar wordt geweigerd haar bestaand bedrijf met 43.000 slachtkuikens en 50 runderen uit te breiden met 500 mestkalveren; dat bij gebreke aan die gegevens moet worden aangenomen dat het om een louter financieel nadeel gaat dat niet moeilijk herstelbaar is;

Overwegende, wat het argument van de mogelijke gevolgen van een wijziging van de milieuwetgeving betreft, dat dit nadeel in de eerste plaats zou worden veroorzaakt door de duur van de annulatieprocedure en dus evenmin in aanmerking kan worden genomen;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijftwintig april 1900
zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.